GEÇMİŞE ŞÖYLE BİR BAKMAK

tasova.gen.tr/gecmise-soyle-bir-bakmak/

May 19, 2008

1961 Anayasasıyla yakalanan özgürlükcü yeni ortamda, Sosyalizm rüzgarlarının gençlerin beyin ve gönüllerinde umuda dönüştüğü yıllar. Halkın içinde olmadığı, halk için yapıldığı iddia edilen devrimci mücadele.

Üniversite gençliğinin özgürlük ve değişim talepleri, boykot, işgal yürüyüş, banka soygunları ve bombalamalar gibi eylemler.

Türkiye solunun kendi içinde fraksiyonlara ayrılması, fraksiyonlarca Dünya komünist önderleri, Mao, Lenin, Stalin, Enver Hoca ve Kastro'ların örnek alındığı ve Che Guevera'nın efsaneleştiği, bu önderlerinin büyük boy resimlerinin üniversite duvarlarına asıldığı yıllar.

Bütün bu yaşananların ardından 9 Mart'ta planlanan darbenin 12 Mart askeri muhtırasına dönüşmesi.. C.H.P'li Nihat Erim Hükümeti ve uyguladığı meşhur "balyoz harekatı".

Adı geçen önderlerin öğretileriyle yetişen gençlerin dağa taşa tek yol devrim yazmaları, Kızıldere ve Nurhak dağlarında askerlerle çatışmaları ve katledilmeleri, yaşanan bu süreçde A.B.D emperyalizmine karşı duruş, ülkeyi idare edenlerin emperyalist işbirlikci olarak suçlandığı, Sovyet Emperyalizminin gözardı edildiği günler. Tutuklamalar, yargılamalar ve malum üç öğrenci lideri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilerek cezalandırılmaları.

Devrimci bir kısım gençlerin mücadeleye devam kararı almaları, bir çoğununda devletle uzlaşarak yazılı ve görsel medyada boy göstermeleri, ulusal sermayeden pay alma yarışına girmeleri.

Pekii…Bütün bunlar olurken işciler, köylüler, Müslümanlar ve islamcılar neredeydiler ve nelerle meşguldüler?

Yaşanan tiyatroyu köşelerinde sessizce izliyorlardı. Kendilerinin sandıkları devletin yanındaydılar, herkes kendi işiyle meşguldü. Yalnız Ülkücü gençler devrimcilere karşı devletin yanında açık mücadele içindeydiler

İşciler, köylüler milliyetciler, Müslümanlar ve İslamcıların sistem içindeki sosyo ekonomik durumlarının tahlilinde aynı sınıftan oldukları ortak paydalarınında "din" olduğu gerçeği vardır.

Anadolu coğrafyasında yaşayan etnik kökeni ne olursa olsun herkesin iradesi ve sosyal yaşamında "din" olgusu büyük bir alanı işgal etmektedir. Gözardı edilemecek bu sosyolojik olgu, Türkiye'nin geleceği ile ilgili Marksist temelde siyasi strateji oluşturan ve silahlı mücadeleyi başlatan 68 kuşağı devrimcilerince farkedilememiştir. 68 kuşağı öğrenci liderlerinden Sarp Kuray'da bir TV poğramında bunu ifade etmiştir.

Türkiye devrimci hareketi, Marks'ın öngörülerine uygun devletin tahlilini yaparken Anadolu'nun sosyolojik tahlilini iyi yapamamış, doğru sonuçlar çıkaramamışlardır.. Doğru sonuçlar olmayınca stratejik planlamayı da doğru yapamadılar. Halk adına halk için yola çıktıklarını söyleyen devrimci gençler halkı yanlarında bulamadılar. Türkiye'deki 68 hareketi öğrenci ve bir kısım akademisyenin devlete karşı siyasi ve silahlı başkaldırısının ötesine geçemedi.

Sınıf temelinde yürütülmeye çalışan mücadelenin tarafı olan işçi sınıfı, sınıf bilincinden yoksundu.

Gelişen sanayii, hizmet, sağlık ve tarım sektörü vs. de işçiler vardı. Köylüler yoksuldu buna rağmen, adı geçen mücadeleye katılmadılar. Köylü ve işci sınıfı kendisi için, sanayi ve ticaret burjuvazisiyle devleti elinde bulunduran egemen oligarşiye savaş açan 68 devrimcilerini yalnız bırakmış, devletin yanında yeralmışlardı, ne de olsa devletin işçisiydiler, ulusal gelirden paylarını alıyorlardı. Sosyalizmle, devrimle işleri olmazdı, öylede oldu.

Evet.. Anadolu'daki müslümanlar, Türk'ü Kürd'ü, Çerkez'i, lazı ve Gürcüsü vs. geleneksel İslam anlayışıyla devletin izin verdiği kadarıyla ezanlarını okuyor, namazlarını kılıp oruçlarını tutup bayramlarını yapıyorlardı. Az sayıda olan İmam Hatip Okullarında ihtiyaca göre din adamı yetiştiriliyor, resmi olmayan mahalle ve köy camilerinde Kuran-ı yüzünden okutma çalışmaları yapılıyor, binlerce hafız yetiştiriliyor, cenazeler geleneksel usulde defnedilip ardından Mevlit ve Kur'an okuyarak sözde özgürlüğün tadını çıkarıyorlardı. Buna karşılık 12 mart muhtırasından sonra ise Türkiye devrimci hareketine karşı geliştirilip uygulamaya konulan yeni stratejik planların öznesi olarak Müslümanlara yeni görevler veriliyordu..

Din, sosyolojik olayların içindeydi, inananlarda figüranlardı. Bu bağlamda; Devleti kuran Mustafa Kemal ve arkadaşlarınca dinin sosyolojik etki ve belirleyiciliği ve Sovyet Bolşevikliği siyasi ve askeri eylem sürecinin başladığı 19 Mayıs 1919'dan sonra gelişen milli mücadelenin gelişim sürecinde kullanılmıştı..

Dini referans alan siyasi örgütlenmeler, tarikat, cemaat ve vakıf gibi sivil toplum örgütlenmelerinin önü açılıp teşvik edildi. Okullarda din kültürü ahlak bilgisi dersleri zorunlu hale getirildi.

Akıncılar ve Milli Türk Talebe Birliği gibi örgütlerin siyasi talepleri ve hedeflenen sistemin dönüştürülmesine yönelik hareketleri İslam referanslıydı.

Cumhuriyet döneminde islamcı akademisyen, entellektüeller dahası aydınları bile yoktu. Diyanetin izni veya bünyesinde basılan ilmihal ve hadis kitapları vardı. Gençler, Seyyid Kutub, Mevdudi ve Hasan El Benna gibi ortadoğu kökenli mütefekkirlerin eserlerini okuyorlardı.

Onlarda ülkenin sosyal ve ekonomik yapısıyla devletin işleyişinin tahlilini yapmamışlardı. Devleti kutsal görüp orduyu peygamber ocağı olarak görüyorlardı.. Devleti tanımıyorlardı ama devlet sözde onlarındı.Öyle sanıyorlardı.Ellerinde doğru veriler yoktu.Formüle edilmiş bir projleride yoktu.İslam tarihinde kurulmuş kimi devletlerini İslam devleti olarak örnekliyorlardı..

Kırsal kesimin geleneksel din inancına sahip tarım ve hayvancılıkla uğraşan kitlelerin çocuklarıydılar. Bu kitleler, önce Demokrat Partili sonraları da Adalet Partiliydiler. Geleneksel İslam'a inanan bu kitllelerin çocukları 1970'li yıllarda kurulan Erbakan Liderliğindeki Milli Selamet Partisi çatısı altında siyasallaştılar.

Siyasallaşma sürecinin ilk ayağı Komünizm, Yahudi ve o zamanki adı ortak pazar, yani Avrupa Birliği düşmanlığı.

Bu düşmanlık derinlemesine bilincin ve tanımanın dışındaydı. Milliyetciliğe karşıydılar.

Anadolu'da yaşayan farklı etnik kökenden olan Kürtleri ve diğer etnik azınlıkları ümmetcilik kavramı kapsamında değerlendiriyor, Müslüman olan herkesi kardeş biliyorlardı.

Demokrasiye karşıydılar. Demokrasiye ancak araç olarak kullanıldığı süre kısmen de olsa evet diyorlardı, demokraside belirleyici olan halkın iradesiydi sekülerdi, oysa din farklıydı.

1979 İran İslam Devriminden sonra sonra İranlı düşünürlere ilgi arttı. Özellikle Dr. Ali Şeriati'nin eserleri Türkceye çevrildi. Dini düşüncenin yeniden anlaşılması ve kurulması, Marksizim ve diğer batı düşünceleriyle ilgili ideolojik olgular daha iyi anlaşılmaya başlandı. Dr. Ali Şeriati'nin Hac, İslam Sosyolojisi, Medeniyet ve modernizm, Dine karşı Din İslam ve Bilim gibi bir çok eserleri gençlerin bakış açıların değiştirdi. Dini algılama ve devleti anlamada daha gerçekci tahliller yapan gençler ve aydınlar devleti insan hak ve özgürlükleri-nin genişletilmesi yönünde eleştirirken kendi dışındaki etnik ve dini farklılıkları kabülleniyorlardı. Buna karşı ekonominin dinamikleri üretim paylaşım, paranın kullanılması ve mülkiyet ilişkileriyle ilgili yeni perspektifler ortaya koyamadılar.

Her yıl olduğu gibi 1 Mayıs öncesinde ve sonrasında yoğun tartışmalar yaşandı. Siyasi iktidarın 1 Mayıs'la ilgili politik yaklaşımı yanlıştı. Klasik sağ partiler gibi davrandı. Sağ partiler birbirlerinin benzeri oldukları için devlet merkezli politikalar üretir ve uygularlar. Ak Parti de onu yaptı.

Doğru yapmadılar. 1 Mayıs'ı işci bayramı ilan edip, Taksim Meydanını işcilere açmalı ve yasal güvence altına alınıp ülke gündeminden çıkarılmalıydı.

Yasakları kaldırıp özgürlükleri genişletileceği demokrasi paketi, etnik dini ve siyasi talepleri karşılayacak şekilde meclisin önüne getirilmeliydi. Dahası sivillerin yaptığı çoğulculuğu, bireyin hak ve özgürlüğünü esas alan yeni demokratik Anayasanın hazırlanıp refaranduma sunulması ülkeye yapılacak en iyi hizmetti. Ak Parti yazık ki bunları yapamadı.

Yorum Ekle